

JEDNA

Z okna svého pokoje sleduju, jak se duch třepotá. Švitoří a pohupuje se po potemnělé zahradě a v měsíčním svitu hází růžové odlesky. Přemýšlím, jestli má pohled upřený nahoru na oblohu plnou hvězd, nebo se dívá na náš statek a pozoruje nás. A možná že takoví duchové ani nemají oči. Třeba jen tak bloumají světem, aniž by cokoli viděli.

Můj pohled najednou upoutá to, co se děje na kraji paseky. Přejedu očima od ducha k větvím stromů, které se rozhrnují a kymácejí. Poznávám páreček uhihňaných druháků od nás ze střední. Prodrali se křovím a váhají, co dál. Není je moc dobře vidět, ale ženou se nahoru na kopec, kde stojí náš dům.

Růžový přízrak minou pohledem a místo toho se zaměří na třešeň, která se rozpíná na naší zahradě. Je to strom starý jako město samo. Zasadil ho můj praprapraprapradědeček Jack, celým jménem Jonathan Alroy O'Donnell, když se rozhodl, že se tu usadí. Stejně jako tátovi mu všechno pod rukama jen rostlo. Že nakonec zakotvil právě tady ve Five Fingers, bylo ale hlavně kvůli tomu, jak chutnaly třešně vypěstované tady na kopci. *Jsou jako nebe na zemi*, říkával táta, *jako svět v době, když ještě všude panoval naprostý klid*.

O několik měsíců později Jonathan pár mil odsud založil farmu – blízko u vody, kde je písčitá půda. Dvě generace O'Donnellových pak pracovaly na tom, aby se větve a kořeny co nejvíce rozrůstaly. Jenže

teď už jsou to čtyři generace, co farmu zabavili Angertovi, úhlavní nepřátelé naší rodiny. Třešně z farmy se ale pořád prodávají v zelinářstvích, na farmářských trzích, festivalech a jarmarcích pod ručně malovanými nápisy a vinylovými cedulkami, na nichž stojí JACKOVY NAKYSLÉ TŘEŠNĚ.

Ti dva, Molly Maloneová a Quincy Northbrook, teď běží k třešni. Jsou sehnutí, jako kdyby přebíhali v kině kolem plátna a nechtěli ostatním bránit ve výhledu. Ani jeden ducha nevidí, ale oba se roztrěsou, když ho míjejí. Molly se zastaví a ohlíží se. Quincy vyšplhal do puky stromu a snaží se něco setřást z holých větví. Sykne na Molly. Ta přiběhne pod strom, vykasá si košili, aby si z cípu mohla udělat kapsu, a chytá do ní pár scvrklých třešní.

Ozve se skřípot kol projíždějících šterkem a naši dlouhou příjezdovou cestu osvítlí reflektory auta. Quincy na stromě ztuhne jako mýval přistížený při vykrádání popelnic. Molly ale na nic nečeká a už se svojí kořistí utíká zpátky k lesu. Když se ozve chrčivý zvuk klaksonu, Quincy spadne ze stromu dolů a vystřelí stejným směrem jako Molly.

Hannah stáhne okýnko svého Subaru a křičí za nimi: „Jen upalujte, vy zmetci! Tady nemáte co pohledávat!“ Teatrálně zakroucí hlavou a pak s hraným překvapením vzhledne. „Bože! Jaká zář plane támhle v okně?“ zavolá na mě.

„To jsem já,“ zařvu na ni.

„To jsi vážně ty, June? Já už myslela, že je to Julie, slunce, posel východu.“

„Jo, to víš, mám zrovna ovulaci, to tě mohlo zmást.“

„Tak ty svoje zářící vaječníky pěkně doval sem dolů. Čekají na nás smrtící pasti a neznámý muž, co umřel ve fritáku.“

Nazuju si plátěné kecky, přes rameno přehodím kožený batoh a pozhasínám. Z chodby se ale kdovíproč ještě naposledy ohlédnu do svého pokoje a zadívám se na souhvězdí zbesilých zelených hvězdiček, kterými jsme s tátou polepili strop, když mi bylo šest. Tehdy jsem byla přesvědčená, že budou svítit navždycky – dotkl se jich můj táta, tak přece nemůžou nikdy pohasnout.

Máma dokonce říkávala: „June, tvůj táta je sluníčko.“

A taky že byl. Dokázal vypěstovat naprosto cokoli. Jakmile někam vešel, prozářil celou místnost. Když se dotkl nějakého zvířete, tak si lehlo na zem a usnulo. V zimě pak stejně jako slunce často mizel a v domě po něm zbyl jenom chlad a otupění.

Od jeho smrti uběhlo už skoro deset let a ani jediná z hvězdiček už nesvítí. Někteří lidé jsou ale moc živí na to, aby umřeli úplně, mají za sebou moc velký příběh, aby najednou jen tak zmizeli. Přesně takový byl i táta. Zanechal po sobě stopy všude po našem kouzelném domě. Slyším ho, když pod tlakem letních nocí zavrzájí podlahy, vidím ho, jak sedí na pelesti mé postele a říká: *Jiné domy mají nosné trámy a základy. Ten náš má kosti a tluče v něm srdce.*

Zavřu oči a poslouchám, jak si dům pobrukuje a zívá, protahuje se a vlní. Hannah už na mě venku troubí, a tak zavřu dveře a běžím dolů ze schodů.

V jemném světle kuchyně se smějí máma a Toddy, můj nevlastní táta. Navzájem se lechtají jako pubertáci na prvním rande, stojí u ledničky a rozhodují se, kterou z lahví bílého si vytáhnou. Tichošlápek a Grayson jsou v obýváku. Stojí na gauči, mají puštěnou videohru, která snímá pohyb, a hrají si na gladiátory.

„Už je tu pro mě Hannah,“ zahlásím. *Mám těěěě, zaječí přese mě Grayson a vykopne.*

Máma vyprskne smíchy a složí se Toddymu do náruče. Pak se na mě podívá těma svýma očima, jiskřivýma jako dvě studánky. Táta vždycky říkal, že ze všeho nejdřív se zamiloval do těch očí. Potkali se daleko odsud, ale máma pro něj představovala kousek domova. Tak ji vzal a odvezl si ji s sebou, protože chtěl mít celý svůj domov na jednom místě.

Máma si přes neskutečně vyrýsované břicho uhladí tričko. „Tak ode mě Hannah pozdravuj!“

Toddy jí ovine paže kolem pasu a položí si bradu na její hlavu. „Jestli potom z pouti ještě někam půjdete, tak nám musíš dát vědět, Junie,“ dodá. „Ne že se dostanete do nějakýho průšvihů, holky.“

„To my *nikdy*.“ Dělán, že se mě to dotklo, a zamírím úzkou chodbou ke dveřím.

„Měj se, zlato,“ volají za mnou.

Když vyjdu ven, rozeženu hejno můr, které přilákalo světlo na verandě. Slepice si jako obvykle úplně bezstarostně spí v trávě za polorozpadlým kurníkem. Když si sedám na sedadlo spolujezdce vedle Hannah, připadá mi, že je dneska všechno přesně, jak má být, i když nedokážu vysvětlit proč. Jako by všechno na světě bylo v naprostém souladu.

Dům, les, slepice. Hannah v květovaných minišatech a já v ošuntělém letním tílku a kraťasech. A náš duch.

Podívám se, jestli to třepotavé růžové stvoření nezahlídnu někde na zahradě. „Zase jsem viděla ducha,“ řeknu Hannah.

Hannah si strčí do pusy žvýkačku a pak natáhne ruku s balíčkem přede mě. „Kterýho?“

Po naší zahradě se totiž kromě té milé růžové vznáší ještě jedna bytost. Obě se začaly objevovat už dávno před tím, než jsem se narodila. „Peřinku,“ povídám.

„Tak to je fajn,“ řekne Hannah a kouše si ret.

Druhý duch, kterému jsme nedali žádné jméno, vypadá jako po-temnělý oblak a když se o něj někdo otře, začne mu po zádech běhat mráz a udělá se mu špatně. Zjevuje se vždycky jenom před tím, než se stane něco špatného. Když se tenhle temný přízrak přehnal přes náš pozemek, věděli jsme o tom, i když jsme ho neviděli, protože zvířata pokaždé hrozně šilela. Slepice, které jsou obvykle tak klidné, začaly pobíhat, klovat kolem sebe, lámat si křídla a někdy se i navzájem za-
bítet. Jindy tak mírní kojovlci, kříženci kojotů s šedými vlky, zohavili králíky a vrabce a pohodili jejich mrtvá těla na svahu našeho kopce jako předzvěst něčeho hrůzného. Naposledy se objevil před třemi roky, tu noc před tím, než se nám zřítíla veranda a já jsem si zlomila nohu. Sama jsem ale temného ducha neviděla už deset let.

Tenkrát to bylo před tím, než se stala *nejhorší věc*.

Hannah zařadila zpátečku a rozjela se z kopce dolů k lesu. „Fíha, když jsem u vás, tak mám vždycky ty stejný pocity. Přísahám, že nic nevyvolává větší nostalgii než ta vaše šikmá hromádka dříví.“

Přikývnu a podívám se z okna.

„Je tu i teď?“ zeptá se Hannah, zatímco pomalu couvá k příjezdové cestě. „Myslím Peřinka.“

Ukážu směrem k místu, kde se okraj lesa trochu stáčí. Zdá se mi, že se tam v měsíční záři mihlo něco růžového. „Támhle,“ řeknu Hannah. Hannah se spokojeně a zasněně usměje a zahledí se tím směrem. Po-
tom zase pokračuje v pozvolné jízdě. „Škoda, že ji taky nevidíš.“

Hannah pokrčí ramenem. „Mně stačí vědět, že tam je. Nemysli si, každý nemá za nejlepší kámošku někoho, kdo má strážného... ducha.“

„Hani, kdyby to byl můj strážný duch, nemyslíš, že by zasáhl, když mě někdo mlátí?“

„Kdo říká, že strážní duchové nemají smysl pro humor?“

Když jsme byly malé, vídala jsem růžového ducha v jednom kuse. Hannah ho sice neviděla, ale *cítila* ho. Někdy jsme se za tím mihotáním honily po zahradě a běhaly skrz něj, jako by to byla vodní sprška z rozprašovače. Když jsme jím proběhly, bylo to měkoučké a svěží, jako kdybychom běžely mezi milionem padajících peříček. Podle toho jsme pak také duchovi dali přezdívku. Táta vždycky říkal, že je to víla. Když mu pak máma věnovala podezřívavý pohled, který znamenal: *s dětmi by sis neměl takhle pohrávat*, táta na ni jenom mrknul a řekl: „Léo, vždyť víš, že nebudeme-li jako děti, nevejdeme do království nebeského.“

Máma se pak pokaždé usmála a vrátila se k věšení prádla, válení těsta na pomoučněném válu nebo přejíždění prsty po lehoučkých závěsech, které se vlnily ve větru, se slovy: „Ve Five Fingers si holt všichni potrpí na příběhy.“

Pro mámu bylo dost těžké přijmout ty divné věci, které se odehrávaly na našem pozemku, zdivočelé výplody poblázněných myslí i tendenci přehánět, kterou trpělo celé město. To ji spojovalo s většinou ostatních lidí, kteří sem přišli jako náplava.

Ve Five Fingers si *skutečně* všichni potrpí na příběhy, ale ty tátovy byly pravdivé. Náš dům je *vážně* v určitém ohledu kouzelný. Ty úzké chodbičky, vytapetované pokoje a les plný pokroucených stromů, který obklopuje náš kopec – to všechno dohromady je půdou pro všelijaké nemožné věci. Celý můj život se nám v noci na zahradu vkrádají děti, aby tady vyslovily svá přání a spatřily duchy, nebo aby si ukradly pár třešní z nejstaršího stromu s Jackovými nakyslými třešněmi, protože doufají, že díky nim vyléčí pejskovi nádor, uzdraví dědečka od melanomu nebo třeba že se zbaví akné.

Když najíždíme na silnici lemovanou stromy za naší příjezdovou cestou, periferně zahlédnu, jak se před vraty něco zatřepetá – jako by se tam pohnul stín, zavlnilo se tam cosi inkoustově černého.

Pořádně ve mně hrkne. Sevře se mi žaludek, v krku mám najednou knedlík a na chvíli se mi zastaví srdce. Když se ale podívám do zpětného zrcátka, nic nevidím. Žádný stín, nic temného.

Je dávno pryč, řeknu si pro sebe. Je pryč už tři roky. Určitě se už nevrátí.

Hannah mi přejede rukou po roztřepeném okraji džínových kraťasů. „June?“

„No?“

„Jsi v pohodě? Vypadáš... že ani ne.“

Zakroutím hlavou. „Promiň, jen jsem nějaká roztěkaná.“

Je dávno pryč.

Můj pocit, že dneska večer je všechno v nejlepším pořádku, vzal za své. Ve vzduchu se vznáší něco podezřelého, jako sršeň, kterého nevidím, ale pořád mi lítá kolem hlavy.